

Dům U Dvou hvězd

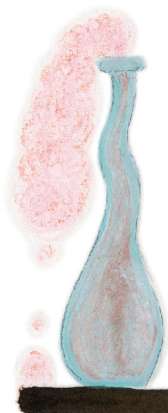
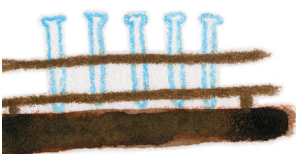
Před mnoha lety stál v té staré ulici taky zanedbaný domek s děravou střechou a oprýskanou fasádou, s okny, kterými táhlo, a dveřmi, které se nedovíraly. To se rozumí, že v něm nebydlela žádná šlechta, a vůbec majetnější osoby. Traduje se, že tam svého času přebývali potulní alchymisté. Víte, kdo to byli alchymisté? O některých

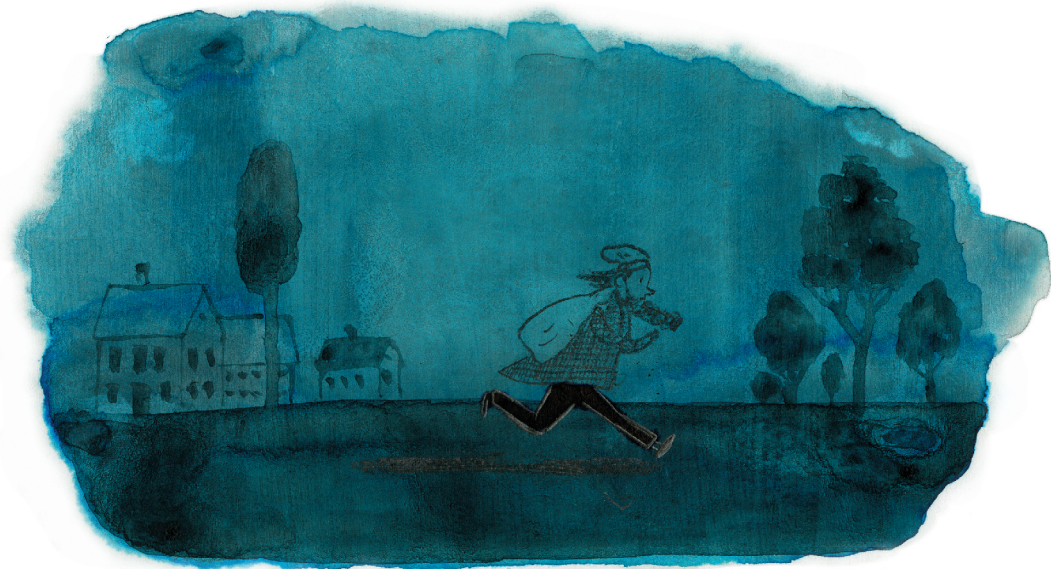
by se dalo říci, že to byli předchůdci dnešních chemiků, fyziků, prostě skutečných vědců. Ale většinou to bývali obyčejní šarlatáni neboli podvodníci. Předstírali, že dokážou vyrobit zlato třeba z olova, že znají recept na elixír věčného mládí, že vlastní kámen mudrců.

A právě takovým šibalům a chytrákům ten zanedbaný domek přišel přenáramně vhod. Nastěhovali si dovnitř nejrůznější baňky a křivule, kahany a měchy, misky a hmoždíře, a též lahvičky a ampule s obsahem tekutým i sypkým. Případně rosolovitým. Potom už kolem toho pobíhali a zahřívali a cedili a filtrovali, a v příšeří domu to náramně bublalo a čoudilo a smrdělo.

A vždycky se našel pošetilec, kterého ty jejich kejkle přilákaly.

„Přeměna běžných prvků na zlato,“ začal s vážnou tváří alchymista, „je, vzácný pane, postup neobyčejně složitý, který ovládá jen několik málo vyvolených. Máte proto nebývalé štěstí, že jste

kápl zrovna na mě.“ Po takovém vědeckém úvodu zpravidla požádal o drobnou zálohu, jež na „zajištění celé laikům nebezpečné procedury“ potřebuje, a odkázal zlatachtivého zájemce, aby přišel po příštím úplňku. Když se tak stalo, požádal alchymista o další peníze, „neb je třeba ještě zakoupení jistých přísad, aby zlata nejvyšších kvalit dosaženo bylo v množství maximálním“. Po přes příštím úplňku bušil však nešťastník na dveře domku zbytečně. Výrobce zlata z běžných prvků byl už i s vylouděnými penízky někde za horami.

A takhle a podobně to měli natrénované i ostatní.

„Elixír mládí, milostivá paní, vrátí vašemu milostivému tělíčku pružnost a svěžest takřka dívčí prakticky na neomezenou dobu. Račte jen zálohu nepatrnou...“

„Moudrost skrytá v mém kameni, Vaše Milosti, dovolí vám v úsudku a rozumování snadno zahanbit všechny bakaláře, profe-

sory i arcibiskupy, jako by to byli malí kluci. Račte však, než kámen o půlnoci magickou formulí oživím, poskytnout malý příspěvek na výdaje s touto operací spojené...“

A všichni, poté co dostali zapláceno, balili rychle své náradíčko a mizeli z domku ve staré ulici, aby zkoušeli své kejkle v jiném městě. Vlastně úplně všichni ne. Některým se nepodařilo závčas vyklouznout, byli dopadeni a potom mohli mluvit o štěstí, že jim kat uřízl uši, a ne rovnou hlavu.

Jisté je, že domek, o kterém vyprávíme, neměl jejich zásluhou příliš dobrou pověst. A když se do něj svého času nastěhoval po starší muž s dlouhým vousem a cizím přízvukem v řeči, čekali obyvatelé okolních domů, jaký zase podvodník se z něj vyklube. Ale kupodivu ne. Vousáč nenabízel ani zlato, ani kámen mudrců, z domu vycházel jen zřídka a na pozdrav odpovídal vlídným pokynutím hlavy. Až to jedna sousedka nevydržela, vyčíhala si vousáče na ulici a vyhrkla: „Že jsem tak smělá, milej pane, já jsem tady odvedle, víte... a čím vy se jako zaobíráte?“

Pán se pousmál té zvědavosti, ale vážně odpověděl: „Zabývám se pozorováním nebeských těles.“

„A tak to jo,“ byla doma sousedka, „planetky a horoskopy, že jo?“

Muž zavrtěl hlavou.

„To je záležitost astrologů. Já nebeská tělesa skutečně studuji. Jsem astronom. Jak to říci po vašem... hvězdář?“

Druhý den už věděla celá ulice, že nový obyvatel starého domku studuje hvězdičky a planety, ale horoskopy nedělá. Inu, bude to takový podivín. A protože nijak neškodil a žádné pochybné služby nikomu nenabízel, přestali si ho sousedé brzy všímat.

Až jednoho rána přivítal astronom zvláštní návštěvu. Byl to docela malý kluk. Rozcuchaný, odrbaný, s bystrýma očima.

„Vy jste hvězdář?“ zeptal se.

„Astronom,“ odpověděl vousáč.

„A hvězdář?“ nedal se kluk.

„Taky,“ dostalo se mu uspokojivé odpovědi.

Kluk se nadechl, v očích se mu zalesklo, a pokračoval: „Mně umřela maminka. A táta povídal, že maminka je teď nahoře ve hvězdách a dívá se na nás. Na které hvězdě je? Chtěl bych to vědět, abych jí mohl zamávat.“

To byla moc těžká otázka i pro učeného astronoma.

„Víš co, chlapče,“ řekl laskavě, „přijď dnes po soumraku a vyběhni za mnou na půdu. Zkusíme tu hvězdu najít.“

Měl čas, aby si věc promyslel. Nerad by zklamal. Ale na kterou hvězdu odcházejí maminky malých kluků?

Klučina přišel, sotva se začalo stmívat. Astronom už ho na půdě čekal. Ve střeše byla velká díra a v ní se modralo podvečerní nebe jako rozlitý inkoust.

„Dívej se pozorně, chlapče,“ řekl, „teď vyjde první hvězda. Vidíš? Září víc než všechny ostatní. Je krásná, vid'š? A časně ráno ji můžeš vidět znova. Vychází jako první a zhasíná jako poslední. Tam odešla tvoje maminka.“

Nic lepšího nevymyslel. Ale klukovi to stačilo.

„Můžu jí zamávat?“

